

[Statsministeren]

nen på arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor de generelle krav er udtaget. Det er som nævnt det tidligste tidspunkt, hvor man med fornuft kan gå ind i trepartsforhandlingerne, men det er muligt, at der forinden skal finde en yderligere afklaring sted mellem organisationerne. Regeringen vil derfor følge udviklingen på arbejdsmarkedet og på det grundlag og i kontakt med arbejdsmarkedets parter tage stilling til, hvornår det er mest rimeligt at indbyde til trepartsforhandlinger.

Ole Henriksen (SF):

Jeg forstår på statsministeren, at han ikke dækker udenrigsministerens udtalelse om, at forhandlingerne skal tage deres begyndelse i november måned. Det er jo som regel sidst i november måned, at man har udvekslet disse krav.

Det, der vel nok er det væsentlige her, er, at udenrigsministeren også har nævnt, hvilke ting der skal behandles under disse trepartsforhandlinger, i hvert fald hvad udenrigsministeren ønsker. Det er skatteudskrivningen for 1980 og lovgivning omkring børnetilskud og boligsikring. Der kunne det være interessant at vide, om man efterhånden har kørt overenskomstforhandlingerne ind i positioner, hvor man på bedste kooperative måde forsøger at få regeringen og arbejdsmarkedets parter til at koordinere deres politik, således at dette folketing i og for sig også bliver sat ud af spillet omkring de rent politiske tiltag, der gøres i forbindelse med overenskomstforhandlinger eller i det hele taget.

Jeg forstår altså på statsministeren, at statsministeren ikke dækker den udtalelse, som udenrigsministeren er kommet med, og i det hele taget vil afvente situationen. Men vil statsministeren være så venlig at svare på, om han ikke synes, det var rimeligt, at man prøvede at vende tilbage til nogenlunde normale tilstande på arbejdsmarkedet nu, således at parterne fik lov til at forhandle i fred. Det sker jo først efter nytår, og man når vel ikke ind i forligsmandssituationen før engang i marts måned. Det må vel være formålet med at føre disse overenskomstforhandlinger og ikke begynde at blande børnetilskud og skatteudskrivning for 1980 ind i overenskomstforhandlingerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

20) Til *miljøministeren* af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Er ministeren enig i, at det er et meget lavt antal straffesager, der har været vedrørende miljøbeskyttelsesloven, og at det lave antal straffesager reelt siger, at der ikke er behov for en skærpelse vedrørende bødestørrelser?«

(Spm. nr. 76).

Skriftlig begrundelse.

I henhold til miljøstyrelsens redegørelse af 23. august 1978 er der kun i perioden fra miljøbeskyttelseslovens ikrafttrædelse 1. oktober 1974 og frem til 1978 rejst tiltale i 150 tilfælde, og i nogle af disse tilfælde er sagen endt med frifindelse.

Når der således kun er 15-20 sager årlig vedrørende overtrædelse af miljøbeskyttelsesloven, må man anse det for realistisk, at miljøbeskyttelsesloven og de i forbindelse hermed udstedte bekendtgørelser respekteres.

Tallet på 15-20 sager årlig må jo ses i relation til, at det drejer sig om overtrædelser fordelt mellem ca. 150.000 landbrug, et par hundrede tusinde andre erhvervsvirksomheder og 500.000-700.000 ejere af udlejningsejendomme og/eller enkeltboliger.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg er naturligvis enig i, at det er et lavt antal straffesager, der har været vedrørende miljøbeskyttelsesloven. Men jeg er ikke enig i, at det beskedne antal straffesager i sig selv kan begrunde, at der ikke er behov for en forhøjelse af bødeniveauet.

Antallet af straffesager må bl. a. ses i sammenhæng med, at tilsynsmyndighederne forsøger at motivere erhvervsvirksomhederne til at efterleve miljøbeskyttelseslovens regler. Det sker bl. a. ved vejledning og administrativ påtale.

Jeg vil gerne understrege, at det er min opfattelse, at langt de fleste virksomheder er indstillet på at efterleve miljøbeskyttelseslovens regler, og at de også er interesseret i et positivt samarbejde med myndighederne.

Det er ikke mindst af hensyn til disse virksomheder, jeg mener, at der må gribes ind i de tilfælde, hvor loven ikke bliver fulgt. De virksomheder, der af økonomiske grunde bevidst tilsidesætter miljølovgivningen, får